

ГРУДЕНЬ 2021/2022 р.

4

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ



Михайло Стельмах Заєць і рак

Вранці заєць біля дуба
Одягнувся в білу шубу,
Одягнувся, оглянувся,
В довгі вуса посміхнувся:
– Гарна шуба, шуба гожа,
І на полюс з нею можна.
Тільки жаль – чобіт нема,
А надворі вже зима...
Обізвався дятел з клена:
– Є знайомий рак у мене,
Він в норі – в рачиній хаті
Шие звірам чоботята.
Сам байбак у нього шив,
Вісім літ і зим носив,
Він і досить хвалить рака –
От яка шевцеві дяка!
Не ловив наш заєць гав,
А побіг мерщій на став.
Всівся заєць на колоду
Та й гукає прямо в воду:
– Виліз, раче, із води,
Вируч зайця із біди, –
Зший новенькі чобітки,
Щоб дзвеніли підківки,
Щоб і шпори дзеленчали,
Злого лиса відганяли.
Із води вилазить рак
Та й говорить зайцю так:
– Раки взимку спочивають
І замовлень не приймають.
От згадав би влітку нас –
Зшили б чоботи ураз,
Чи із хрому, чи юхтові –
Бігай, зайче, у обнові.
Заєць тихо у одвіт:
– Влітку тепло й без чобіт,
Влітку завжди забуваю,
Що прийде зима до гаю.
– Думать треба, – каже рак.
А тепер ходи вже так.
До побачення, привіт...
Заєць й досі без чобіт.

На обкладинці твор художни-
ка Степана Гапака – «Катання
на санках», кольорова ліногра-
вюра, 1955 р.



Грудень

Зима. І як тут не радіти –
Її давно чекають діти.

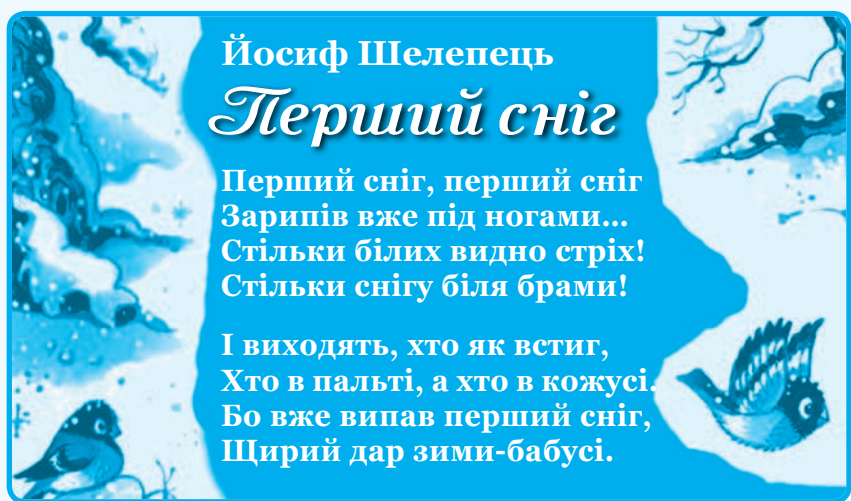
І я спішу з морозом, снігом,
Переробляю воду в кригу.
Під снігом спить промерзле груддя,
Воно збирає силу в грудях:
У кожній грудочці вважжай
Живе майбутній урожай.

Платон Воронько

Перший сніг

Голуби злетілися біленькі, –
Мабуть, хтось їм хліба накришив.
То вночі пройшов сніжок легенький
І усе довкіл запоросив.

Не спурхне сніжок цей голубами.
Як весняне сонце припече, –
Він струмком пов'ється між горбами
І в далеке море утече.



Йосиф Шелепець

Перший сніг

Перший сніг, перший сніг
Зарипів вже під ногами...
Стільки білих видно стріх!
Стільки снігу біля брами!

І виходять, хто як встиг,
Хто в пальті, а хто в кожусі.
Бо вже випав перший сніг,
Щирий дар зими-бабусі.

«Як крапля довбе камінь не дворазовим, а багаторазовим падінням, так і людина стає мудрою не від дворазового, а від багаторазового читання».

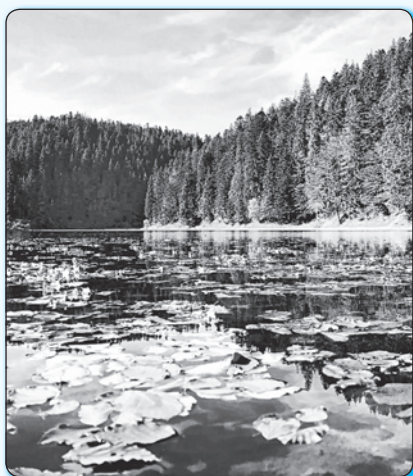
(Джордано Бруно, італійський філософ епохи Відродження, поет, представник пантеїзму).



Чи знаєте ви, що...



Археологи зі спільної експедиції Неапольського університету та Польської академії наук знайшли в Єгипті залишки храму Сонця, зведеного приблизно 4500 років тому.



Озеро Синевир – найбільше озеро Українських Карпат.

Василь Слапчук Коли приходить сон

Бабуся укрила Юрасика ковдрою, поцілувала в голівку.

– Спи, мій маленький, зараз до тебе прийде гарний, добрий сон і понесе тебе у свої володіння. Там усе таке прекрасне і незвичайне, як у справжній казці.

– Бабусю, а коли той Сон прийде до мене? А який він? А я його побачу? – посипались запитання.

– Побачиш, Юрасику, обов'язково побачиш. Ти тільки лежи тихенько, не злякай його. А я піду, у мене ще справи. Добре?

– Добре, – згодився Юрасик.

А через деякий час приходить хлопчик до бабусі на кухню і каже:

– Ну, скільки ж я можу його ждати?

– Кого онучку? – не зрозуміла бабуся.

– Ну, Сну того. Я жду-жду, а його нема. Я лежав тихенько, і очей навіть на хвилинку не заплющував, щоб не прогавити. А то як же я його з заплющеними очима побачу?.. Мені

вже й спати захотілось, а його все нема.

– Ох, ти, мій маленький, – бабуся взяла Юрасика на руки і віднесла в ліжко. – Сон треба ждати тільки з заплющеними очима... Ось послухай, я тобі розкажу казку про Котика й Півника.

Коли бабуся дійшла до того місця, де хитра лисиця вкрала Півника, Юрасик уже міцно спав. На його устах світилася щаслива усмішка.

Він бачив Сон, веселий і кольоровий, ніби мультфільм.



Богдан Хмельницький (1595-1657) – творець Української козацької держави та її перший гетьман. Портрет Богдана Хмельницького з гравюри Вільгельма Гондіуса (XVII століття).

Ліна Костенко

ПРЯЛЯ

Сидить пряля та й пряде – сніг іде – іде – іде – нитка рветься де-не-де – а вона пряде й пряде. Вже напярля хуртовин на шапки для верховин, на сувої полотна, на завіску для вікна, на хустину й укривало – мало – мало – мало – мало – сніг іде – іде – іде – а вона пряде й пряде...

«Недостатньо тільки бажати, треба робити».

(Йоганн Вольфганг Гете, німецький поет).



У СВИТІ ЖАВОЖ



Кожна народна казка про тварин – це повчальна алегорія, в якій кожна жива істота являє собою комплекс людських вад, або, навпаки, – позитивних рис характеру. Так, лисиця з одного боку символізує підступність і хитрість, а з іншого – мудрість та іронію. Заєць – полохливий боягуз, і, одночасно – добре звірятко, яке може стати в пригоді. Вовк часом уособлює жадібність, а часом – виступає як сильна і вірна істота, що може бути щиро вдячною за зроблене їй добро. Свійські тварини не менш символічні: корова-кормилиця – добре серце, козочки – спритні і мудрі, вівці та віслюки – вперті, півні – хоробрі і хвалькуваті, собаки – вірні, коні – сильні та сміливі, коти – ліниві й вередливі, але ласкаві.

Як пес вовка в чоботи взів

(Польська народна казка)

В одному дворі був великий пес. Якось уранці приходить до нього вовк і грізно каже:

– Я тебе з'їм.

А пес проситься:

– Мій любий, не їж мене, я тобі чоботи справлю.

– Ану справ.

– Добре; тільки щоб ти ніколи не ходив у цих чоботях по росі та по воді.

А там недалечко була велика купа грязюки. Пес звелів вовкові влізти на ту купу, ще й добре потупати. Вовк так і зробив. Ноги в нього стали чорні-чорні-сінькі аж до колін.

– Оце ти й узувся в чоботи! – мовить пес. – Як не віриш – подивися на мого господаря; він теж у таких чоботях ходить. Тільки ж пам'ятай, що я тобі казав: ніколи не ходи по росі та по воді, бо вода забере в тебе чоботи. А інших я тобі вже не справлю.

Послухався вовк, ліг та й лежить. Лежить день, лежить другий, лежить і третій, аж поки так їсти захотів, що хоч плач. Не витримав, устав і пішов шукати чогось попоїсти. Перебрів через струмок, глянув на свої ноги – а чобіг немає.

Розсердився вовк і побіг до пса.

– Ти які це мені чоботи справив, що їх уже й немає?! Ось я тебе з'їм!

– Я ж тобі казав: не ходи по воді. Вода твої чоботи й забрала. А других я тобі вже не справлю, хоч ти мене вбий. Коли хочеш, будемо судитися.

– То ходімо до суду!

Дорогою вовк запросив собі на допомогу ведмедя й дикого кабана, а пес – ката й півня. Отак вони й ішли: попереду вовк, потім ведмідь і кабан, а за ними пес із своїми свідками.

Ось вовк і каже стиха ведмедю:

– Ану, Бурмилу, вилазь на ялину!

А кабанові:

– Зарийся в листя, щоб тебе не було видко. Ми зараз тут самі суд зробимо. Як пес підійде сюди, я схоплю його, а ви сидіть тихо. Може, він буде пручатися, то ви біжіть мені на допомогу. Втрюх ми його подужаємо.

А пес іде й не знає, що вовк проти нього замислив. За ним біжить півень, за півнем кіт.

Півень біжить і приказує:

– Так-так-так!

А ведмідь сидить на ялині й думає, що то пес і кіт змовляються вбити вовка, а півень при- такує.

Кіт ішов, ішов та й задер хвоста вгору. Злякався ведмідь і каже вовкові:

– Е, знаєш що? Погано нам буде! Бачиш, як він підняв списа догори: то він хоче нас простромити.

Саме тут кабан ворухнув хвостом у листі. Кіт побачив, скочив у листя та як схопить кабана за хвіст – думав, що то миша шарудить. Кабан заверещав і вискочив з листя, а кіт з переляку – шусть на ялину, якраз туди, де ведмідь сидів! Ведмідь подумав, що кіт уже вбив кабана, а оце лізе до нього, – й подерся вгору. А кіт за ним. Вже ведмедеві й дертися нема куди. Не вдержавсь він на тонких гілках і гепнувся на землю. Підхопився та як дремене – тільки в лісі загуло.

Кабан з переляку й собі забіг хтозна-куди.

А вовк ніби й не чує нічого. Загарчав і кинувся на пса. Але він не їв три дні й дуже охляв, а пес був великий і сильний. Вчепився у вовка – тільки шерсть полетіла.

Зрозумів вовк, що не подужає, і почав кликати своїх помічників А їх і духу немає.

Тут пес перекинув вовка на землю.

– Пиши, – каже, – на листку, що я тобі нічого не винен.

Нічого не вдієш, довелося вовкові скоритися.

Прибіг пес додому й сховав листок під стріху. На горіщі були миші; схопили вони той листок і з'їли.

Тоді пес напався на ката: чом він не розігнав мишей. А кіт напався на мишей і почав їх ганяти.

З того часу воно так і ведеться, що вовк злий на пса, пес на ката, а кіт на мишей.



Олександр Олесь

Снігурі

Звідкіль гості налетіли
Стоголосим табуном
І розсипалися в полі
Над розсипаним зерном?

Заспівали, задзвеніли,
Мов заграли кобзарі...
Де взялась весела зграя,
Жарограді снігурі.

Ось вони на сніг упали
І розквітли, як квітки...
На городах мак рожевий
Так заквітчує квітки.

Нагло враз табун крилатий
Небезпечне щось почув,
Вгору знявся, і дуб гіллястий
В кущ троянди обернувся.

Ще хвилинка, і, як в казці,
Враз осипались квітки,
І за вітром над снігами
Полетіли снігурі.

Надія Кир'ян

ЗИМОВІ СЛОВА

Зимове слово – сніг,
Зимове слово – білий
З'єдналися, і навкруг
Сніжинки полетіли.
Зимове слово лід,
І ковзанка, і шуба.
Зимове слово піч,
Пальто, мороз і груба.
І лижі, й ковзани,
І теплі рукавички.
Зимові є пташки –
Це снігурі й синички.
А ще зимові є
Дві дівчинки Оксани,
Бо в їхніх іменах
Від нас сховались
... сани.



Катерина Перелісна

Сніжок

Снігу, білий сніжку!
Посипай доріжку!
Насип цілу гору
Біля цього двору.

Тут дітки маленькі,
Гуляти раденькі,
У них голосочки,
Я срібні дзвіночки.

Грудневі прикмети

Сухий грудень – на суху весну й сухе літо.
Як у грудні сніг заляже, то в серпні жито
виляже.

На зимового Миколи багато снігу – на літ-
нього буде багато трави.

У грудні багато інею на деревах – буде ба-
гато меду.

Грудень холодний та сніжний – хліб буде
пишний.

Грудень почався із сильних морозів – дець за
половину місяця буде тривала відлига.

Багатосніжний грудень – до багатосніжної
зими.

Снігурі прилетіли в грудні – зима буде су-
вора.

Хай же Новий рік і всі наступні будуть для
всіх щасливими!

Євген Шморгун

Взимку

Лізе холод в кожную шпарку,
Сиво дихає з води,
А малим зайчатам жарко –
Скік та скік сюди-туди.

Із вікна зайчиха-мати
Сварить пальцем зайченят:
Люблять двері відчиняти,
Та не люблять зачинять.



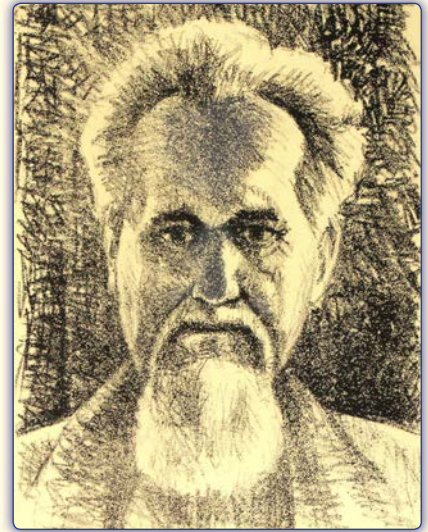
Розмалюй.



Знайдомтесть з художником

Степан Гапак – живописець, мистецтвознавець, педагог. Народився 16 жовтня 1921 р. у с. Пінківці Михалівецького округу, помер 23 березня 1977, Люботиці.

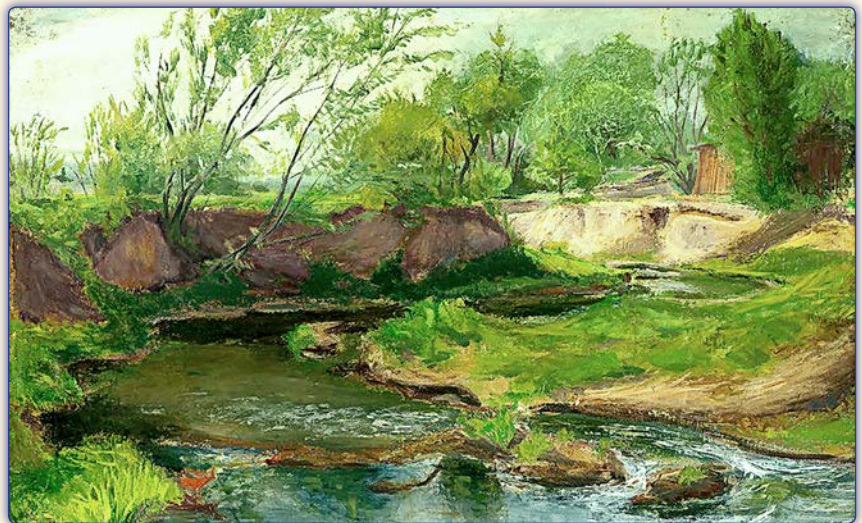
Закінчив учительську семінарію в Ужгороді (1944). В 1947-1948 рр. студіював на Педагогічному факультеті Словацького університету в Братиславі та на відділі рисунка та живопису Словацької вищої технічної школи в Братиславі у Я. Мудроха, Д. Миллого, А. Стругара, К. Сокола, Й. Костки. У 1948-1953 роках навчався в Академії образотворчих мистецтв у Празі у Я. Желібського, О. Неєдлого та інших. З 1953 року жив і працював у Пряшеві. Займався камерним живописом та скульптурою, рисунком, вільною графікою, книжковою ілюстрацією. Він автор численних публікацій про українське, словацьке та чеське образотворче мистецтво.



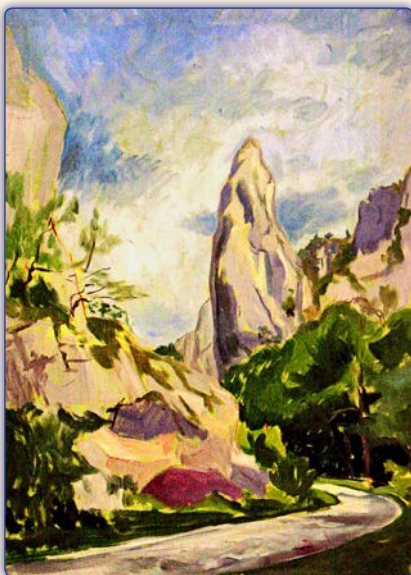
Степан Гапак: «Автопортрет», ліногравюра. 1988.



Степан Гапак: «Дорога на ярмарок», кольорова ліногравюра, 1957.



Степан Гапак: «Ториса», олія, полотно, 1952.



Степан Гапак: «Вузька дорога поміж скелі», олія, 1953.



Степан Гапак: «Село Звала», олія, 1948.





3 поштової скриньки

Учні Української школи в Братиславі малювали

До різдвяно-новорічних свят ще є час, але це не привід залишати передсвяткові приготування на останній тиждень. Тож 12 та 13 листопада Українська школа в Братиславі за сприяння Фонду підтримки культури національних меншин провела майстерню з петриківського розпису. А учасники майстерні, серед яких були й наші найменші українці, відвідувачі групи ран-

нього розвитку «Дошкільнятко» разом з батьками, змогли розмалювати новорічну іграшку, яка не лише прикрасить їхню святкову оселю, а й додасть трішки рідного національного колориту.

Петриківський розпис отримав свою назву від селища Петриківка, що на Дніпропетровщині. Назву села, заснованого у 18-му столітті, своєю чергою,

пов'язують із іменем останнього кошового отамана Війська Запорозького Петра Калнишевського. Оскільки поселення було козацьким, то його мешканці мали більше вільного часу на творчість. Тому не дивно, що саме тут буйним квітом розквітло народне мистецтво. Зараз тут знаходиться Центр прикладного мистецтва «Петриківка» та Петриківський музей етнографії, побуту та мистецтва.

Тетяна Петюренко,
вчителька Української школи
в Братиславі



Знайди 23 відмінностей.

«Митець потрібен своєму народові та й усьому світові тільки тоді, коли його творчість зливається з криком його нації».

(Василь Стус – український поет, перекладач, публіцист, мислитель, літературознавець, правозахисник, борець за незалежність України у XX столітті).



Олександр Олесь
Ялинка

Раз я взувся в чобітки,
одягнувся в кожушинку,
сам запрягся в саночки
і поїхав по ялинку.

Ледве я зрубати встиг,
ледве став ялинку брати,
як на мене зайчик – плиг!
Став ялинку віднімати

Я сюди, а він туди.
«Не віддам, – кричить, – нізащо!
Ти ялинку посади,
а тоді рубай, ледащо.

Не віддам і не проси!
І цяцьками можна гратись.
Порубаєте ліси, –
ніде буде і сховатись.

А у лісі скрізь вовки,
і ведмеді, і лисиці,
і ворони, і граки,
і розбійниці синиці»

Страшно стало... «Ой, пусти,
не держи мене за поли!
Бідний зайчику, прости!
Я не буду більш ніколи!»

Низько-низько я зігнувся
і ще нижче скинув шапку...
Зайчик весело всміхнувся
і подав сіреньку лапку.

Андрій М'ястківський
Сніг

В чистім полі порожньо,
Наче всюди борошно.
То ж не борошно, а сніг
На ріллі заснути ліг.
Зайки-побігайки
По снігу забігали.
Проліски блакитні,
Мабуть, сняться снігові.



Розмалюй.

Яків Щоголів
**Зимній
ранок**

Я люблю веселий ранок
холодною зими,
як на двір, на стіни, ганок
і на шлях за ворітьми
упаде із неба промінь,
дим пов'ється з димарів,
на току підніме гомін
згряя галок і граків,
школярі свої ґринджоли
з повіток подостають
і по вулиці, мов бджоли,
до сугорка загудуть.
Сніг ясним кришталем

блище
лютий холод допіка,
сонце вгору плине вище,
та не гріє здалека.

Степан Жупанин
Перший сніг
По землі розлігся
Перший білий сніг.
Сонечка злякався
І в струмки побіг.

Марійка Підгірянкa
**Баба-
Завірюха**

У пралісі, у лісі –
Палац чудовий, чистий:
Корали має в стрісі,
А зруб – увесь льодистий.

Поміст як сонце сяє,
А постіль – білі пухи.
Такий-то дім прекрасний
У Баби-Завірюхи!

А Баба-Завірюха
Мороза-Діда має;
Та баби дід не слуха,
Усе один гуляє.

На села ходить внічку,
Як згасне промінь сонця, –
То міст кладе на річку,
То квіти на віконця.

А баба все сердита,
Що дід один гуляє
В метелицю сповита,
Шляхи всі замітає.

Холодним вітром дмуха,
Кладе замети всюди,
Щоб дід бабусю слухав
І не ходив нікуди.



Розмалюй.



СПІВАЙТЕ
З НАМИ



Дівчино моя, перяславко



«Дівчино моя, перяславко, (Двічі)
Дай мені вечеряти, моя ластівко». (Двічі)

«Я ж не топила, я ж не варила, (Двічі)
Пішла по воду, відра побила». (Двічі)

«Дівчино моя, перяславко,
Потанцюймо удвох, моя ластівко». (Двічі)

«Ой, геть, та не лізь, та нехай тобі біс.
(Двічі)
Моя мати тебе бачить, що ти хлопець
ледачий». (Двічі)

«Дівчино моя, перяславко, (Двічі)
Поцілуй ти мене, моя ластівко». (Двічі)

«Не горнись, не тулись та не рви намиста,
(Двічі)
Не люблю я тебе – люблю хлопця з міста». (Двічі)

ЗНАЙОМТЕСЬ:

з письменником

Михайло Стельмах



Український письменник **Михайло Панасович Стельмах** народився 24 травня 1912 року в селі Дяківці Літинського району на Вінниччині в родині незаможного хлібороба. По закінченні Вінницького педагогічного інституту (1933) вчителював.

Перша збірка поезій «Добрый ранок» вийшла за редакцією А. Малишка в 1941 р. Під час війни у Воронежі та Уфі опублікував за редакцією М. Рильського дві збірки фронтових віршів «Провесінь» і «За ясні зорі» (1942), у 1943 р. з'явилася надрукована в Уфі книжка оповідань «Березовий сік» за редакцією Ю. Яновського. Твори «На нашій землі» (1949) та «Великі перелоги» (1951) увійшли до роману-хроніки «Велика рідня», який був удостоєний Державної премії Союзу РСР і започаткував серію романів: 1957 р. – «Кров людська – не водиця», 1959 р. – «Хліб і сіль», 1961 р. – «Правда і кривда», 1969 р. – «Дума про тебе». Останній роман «Чотири броди» (1979) відзначений у 1980р. Державною премією УРСР ім. Т. Г. Шевченка.

У 1957 р. вийшла друком п'єса «Золота метелиця», пізніше опублікував ще декілька драматичних творів: «Зачарований вітряк» (1966), «На Івана Купала (Дума про Морозенка)» (1966), «Кум королю» (1967), «Дума про любов» (1971).

Видав чимало збірок віршів та віршованих казок для дітей. Найвідоміші з них – «Колосок до колоска» (1959, 1973), «Як журавель збирав щавель» (1957, 1969, 1972), «Маленька Оленка» (1962, 1964, 1983), «Літо-літечко» (1972, 1975), «Ой, весна-зоряночка» (1970, 1977), повісті «Гуси-лебеді летять...» (1964) та «Щедрий вечір» (1967).

Помер 27 вересня 1983 року.



Михайло Стельмах

Гуси-лебеді летять

(Уривок з повісті)

Прямо над нашою хатою пролітають лебеді. Вони летять нижче розпатланих, обвислих хмар і струшують на землю бентежні звуки далеких дзвонів. Дід говорить, що так співають лебедині крила. Я придивляюсь до їхнього маяння, прислухаюсь до їхнього співу, і мені теж хочеться полетіти за лебедями, тому й підіймаю руки, наче крила. І радість, і смуток, і срібний передзвін огортають та й огортають мене своїм снуванням.

Я стаю ніби меншим, а навколо більшає, росте і міниться увесь світ: і загачене білими хмарами небо, і одноногі скрипучі журавлі, що нікуди не полетять, і полатані веселим зеленим мохом стріхи, і блакитнава діброва під селом, і чорнотіла, туманцем підволохачена земля, що пробилася з-під снігу.

І цей увесь світ тріпоче-міниться в моїх очах і віддаляє та й віддаляє лебедів. Але я не хочу, щоб вони одлітали від нас. От коли б якимсь дивом послушали мене: зробили круг над селом і знову пролетіли над нашою хатою. Аби я був чародієм, то хіба не повернув би їх? Сказав би таке таємниче слово! Я замислююсь над ним, а навколо мене починає кружляти видіння казки, її незгадані дороги, дрімучі праліси і ті гуси-лебедята, що на своїх крилах виносять з біди малого хлопця.

Казка вкладає в мої уста оте слово, до якого дослухо-

вуються земля і вода, птиця в небі й саме небо...

А в цей час наді мною твориться диво: хтось невидимим смичком провів по синьому піднебессі, по білих хмарах, і вони забриніли, як скрипка. Я тягнувся догори і сам собі не вірю: від зарічки знову над нашою хатою пролітають лебеді!

Чи вони послушались мого слова – обкружляли навколо села й повернулись до мене, чи це новий ключ?..

А віща скрипка і срібний відгомін бринять, еднаються над моїм дитинством, підіймають на крила мою душу і забирають її в незгадану далину. І хороше, і дивно, і радісно стає мені, малому, в цім світі...

«Так-так-так», – притирається до моєї ноги стара, з перебитим крилом качка. Вона чогось непокоїться, викручує рухливу шию і то одним, то другим оком придивляється до неба і тріпоче єдиним крилом. Йй щось дуже важливе хочеться сказати мені, та вона більше не знає слів і знову повторює: «Так-так-так».

За високою стрункою дзвіницею, що теж поривається вгору, десь у білому підхмар'ї зникають лебеді, але дзвін їхніх крил ще озивається в мені, а може, то вже озиваються розбуджені дзвони на дзвіниці?

– От і принесли нам лебеді на крилах життя, – говорить до неба і землі мій дід Дем'ян; у його руці весело поблискує струг, яким він до-

недавня вистругував спиці.

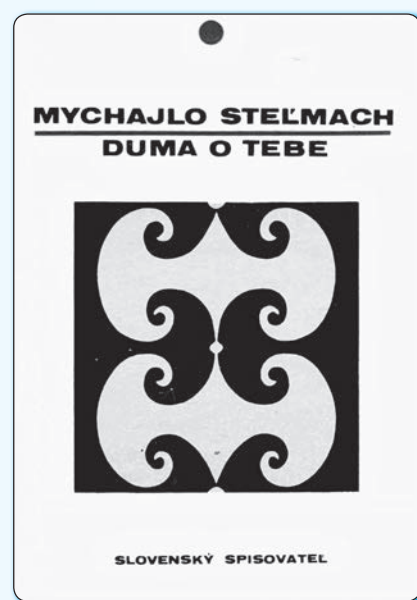
– Життя? – дивуюсь я.

– Еге ж: і весну, і життя.

Тепер, внучку, геть-чисто все почне оживати: скресне крига на ріках та озерах, розмерзнетесь сік у деревах, прокинеться грім у хмарах, а сонце своїми ключами відімкне землю.

– Діду, а які у сонця ключі? – ще більше дивуюсь я, бо й не догадувався досі, що воно, наче людина, може мати ключі.

– Золоті, внучку, золоті.



У 1974 році у братиславському видавництві «Словацький письменник» вийшов по-словацьки роман Михайла Стельмаха «Дума про тебе».

Дмитро Павличко Смерічка

Стоїть смерічка на горі
У сонці, наче в янтарі.
І ми до неї в гості йдемо –
Вона росте, і ми ростемо.

Стоїть смерічка на горі
В снігу, неначе в кептарі.
І ми до неї в гості йдемо –
Вона росте, і ми ростемо.



Куточок кулінарії

Салати з капусти

Салат № 1

До капусти – квашеної або дрібної нашаткованої сирі – додай терте сире яблуко, 2–3 столові ложки сметани і трохи цукрового піску.

Салат № 2

У капусту – квашену або сиру, дрібно нашатковану – поклади зелену чи звичайну цибулю та столову ложку соняшникової чи маслинової олії. Трошечки солі й цукру.

Салат № 3

У сиру, дрібно нашатковану капусту поклади одне чи два тертих антонівських яблука, 1–2 терті морквини і заправ усе це майонезом чи сметаною.

На 1/2 кг капусти – дві морквини та два антонівських яблука, 2 столові ложки майонезу або 1/2 склянки сметани.

Марійка Підгірянка

НА ЛИЖАХ

Сніги упали свіжі,
Прслався білий шлях, –
Візьму я бистрі лижі,
Полину наче птах.

Засніжена дорога
Зникає десь у млі –
Коли б летіти змога
На голубі шпилі.

В далеку Верховину,
Що мріє у півсні,
У тиху полонину,
В Карпати чарівні!



Ліна Костенко

Мурашки думають про зиму

Знайшов мурашка гарну бадилину.
Везе-везе... везе-везе...
І так, і сяк, і вгору, і в долину! –
Така важка, ніяк не доповзе.

Прийшла на поміч різна комашина,
Ще й коника гукнули стрибунця.
Три дні, три ночі царство мурашине
Рубало бадилинку на дровця.



Леся Українка

УЗИМКУ

(Уривок з драми-феєрії «Лісова пісня»)

Спить озеро, спить ліс і очерет.
Верба рипіла все: «Засни, засни...»
І снилися мені все білі сні:
На сріблі сяли ясні самоцвіти.
Стелилися незнані трави, квіти,
Блискучі, білі... Тихі, ніжні зорі
Спадали з неба – білі, непрозорі –
І клалися в намети... Біло, чисто
Попід наметами. Ясне намисто
З кришталю грає і ряхтить усюди –
Я спала. Дихали так вільно груди.
По білих снах рожеві гадки
Легенькі гаптували мережки,
І мрії ткалися золото-блакитні,
Спокійні, тихі, не такі, як літні...



Розмалюй.





Знайди 10 відмінностей.

Іван Андрусяк

Коліскова

Ой ходила лебедиха,
та й у лузі, лу
пригорнула тихо-тихо
крильцем ковилу.

Ой ходила лебедиха,
та й у лісі, лі
притулилась тихо-тихо
крильцем до землі.

Полетіла лебедиха
понад озером,
напувала сині очі
синім прозором.

Золотила сиву душу
сонцем росяним,
жовтим колосом, дитинко,
синім прозором.

Тихо-тихо лебедиха
в небі танула
над Україною, дитинко,
над коханою.



Грицько Бойко

ПРОВАЛИВСЯ ПО КОЛІНА

– От на лижах я спустився!
Мчав, як тільки міг!
Та упав і провалився
По коліна в сніг...
А чого ж в снігу шапчина
Й очі повні сліз?
Провалився я по коліна...
Головою вниз!



Допоможи дівчині знайти доріжку до ялинки.

Іванна Савицька

Сніговий дід

Стеляться пухкі сніжинки,
Вже не видно ні стежинки,
Підождемо до обіда,
Снігового зліпим діда.

Швидко він готовий буде,
Аж здивуються всі люди,
І носатий і кирпатий
Буде дід той біля хати.

Щоб наш дід не простудився,
Від морозу не трусився,
Ми його вберемо в свиту,
Білу, теплу, сріблом шиту.

**KULT
MINOR**

s.r.o., Prešov. Tlač Grafotlač s.r.o., Prešov. Rozširuje a objednávky na predplatné prijíma redakcia. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín. Cena jedného čísla 0,13 €. Rukopisy a ilustrácie nevraciamo. EV 3302/9.

„VESELKA“ – časopis pre deti. Ročník 69, vychádza 10x ročne. Vydáva Zväz Rusínov-Ukrajincov SR, IČO 00 177 725. Adresa redakcie: 081 08 Prešov, ul. Janka Boroďača č. 5. Šéfredaktor Ivan Jackanin. Počítačová sadzba NITECH s.r.o., Prešov. Tlač Grafotlač s.r.o., Prešov. Rozširuje a objednávky na predplatné prijíma redakcia. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín. Cena jedného čísla 0,13 €. Rukopisy a ilustrácie nevraciamo. EV 3302/9.

«ВЕСЕЛКА» – журнал для дітей. Союз русинів-українців СР. Адреса редакції: 081 08 Пряшів, вул. Янка Бородача, 5. Головний редактор Іван Яцканін. Комп'ютерний набір NITECH s.r.o., Пряшів, тел./факс: 051/7725061. Друкує Grafotlač, Пряшів. Ціна окремого номера – 0,13 €. Рукописи та ілюстрації не повертаються. EV 3302/9.